

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-78(25)/11/KW

Warszawa, dn. 17 listopada 2011 r.

DECYZJA DNR-1/82/2011

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy ogólnego bezpieczeństwa koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp”, wprowadzonych na polski rynek przez przedsiębiorcę LPP Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/61/2011 z dnia 23 września 2011 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję w zakresie pkt III dotyczącego nałożenia na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej 10 000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 10 października 2011 r. przedsiębiorca LPP Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku (strona postępowania) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) nr DNR-1/61/2011 z dnia 23 września 2011 r.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, iż koszulki męskie z krótkim rękawem „Deluxe cropp” nie są bezpieczne, a przedsiębiorca LPP Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku, wprowadzając te produkty na polski rynek, naruszył art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 20, poz. 106 i Nr 18, poz. 97 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”. W związku z

powyższym, nałożył na tego przedsiębiorcę obowiązek określony w art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b tej ustawy i w powyższym zakresie, na podstawie art. 24 ust. 11 w zw. z art. 5 ust. 3 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności. Dodatkowo, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK nałożył na przedsiębiorcę LPP Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania wniosła o uchylenie decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/61/2011 z dnia 23 września 2011 r. w zakresie nałożonej kary pieniężnej. W opinii strony, Prezes UOKiK błędnie ustalił stan faktyczny w zakresie jej roli w obrocie koszulkami męskimi z krótkim rękawem „Deluxe cropp”, a w konsekwencji – nieprawidłowo zastosował art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Strona postępowania oświadczyła bowiem, że nie jest producentem powyższych produktów, a jedynie ich dystrybutorem i nie miała wpływu na proces produkcji, w tym dobór materiałów, z których uszyto przedmiotowe koszulki. Strona podkreśliła, że wytwórcą zakwestionowanych produktów jest przedsiębiorca z Bangladeszu, a jego dane były udostępnione na fakturze zakupu, która znajduje się w aktach sprawy. Ponadto, w opinii strony postępowania, wartość korzyści majątkowej, w oparciu o którą Prezes UOKiK ustalił wysokość nałożonej kary, jest arbitralna i wskazuje na niedostateczne wyjaśnienie stanu faktycznego. Strona zauważyła również, że wbrew treści uzasadnienia decyzji Prezesa UOKiK, korzyści majątkowej nie można rozpatrywać w oderwaniu od kosztów działalności przedsiębiorcy. Zdaniem strony postępowania korzyścią majątkową może być zysk netto, czyli rentowność produktu, która w przypadku koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp” kształtowała się w 2010 r. na poziomie 6,7 % przychodu. Konsekwencją przyjęcia przez organ nadzoru błędnych założeń, jest nadmierna dotkliwość nałożonej kary. Strona podkreśliła również, że pismem z dnia 26 września 2011 r. przekazała brakujące dokumenty mające potwierdzić wycofanie z rynku koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp”, a opóźnienie w stosunku do terminu wyznaczonego przez organ nadzoru było wynikiem trudności logistycznych i urlopu pełnomocnika. W opinii strony, nie może to jednak stanowić podstawy do czynienia stronie zarzutu niepodjęcia pełnej współpracy z organem nadzoru i wiązania tego zarzutu z negatywnymi dla niej konsekwencjami. Ponadto, strona podniosła, że obowiązek wycofania koszulek z rynku jest bezprzedmiotowy, ponieważ produktów tych nie ma już na rynku, o czym świadczą przedstawione przez nią dokumenty wskazujące na zerowe stany magazynowe. Strona postępowania podniosła również, że zakładając prewencyjny charakter nałożonej kary, jest ona nietrafiona, ponieważ strona podjęła działania zmierzające do zapobieżenia takim sytuacjom w przyszłości, poprzez m.in. zaprzestanie współpracy z producentem przedmiotowych koszulek. Strona oświadczyła ponadto, że nie miała zamiaru naruszać przepisów

ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a w jej ponad dwudziestoletniej działalności taka sytuacja zdarzyła się po raz pierwszy i, jak zapewniła, ostatni.

W piśmie z dnia 27 października 2011 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a w szczególności o prawie zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Podstawą do nałożenia przez Prezesa UOKiK kary pieniężnej było ustalenie, iż strona postępowania wprowadziła na polski rynek koszulki męskie z krótkim rękawem „Deluxe cropp”, które ze względu na obecność ołowiu nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa. Strona postępowania nie kwestionuje powyższego ustalenia. Wprowadzając przedmiotowe produkty na polski rynek, strona postępowania naruszyła art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym producent jest zobowiązany wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Naruszenie tej regulacji uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia obowiązków określonych w art. 24 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Ponadto, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 tejże ustawy, Prezes UOKiK legitymowany jest w tym przypadku do nałożenia na producenta kary pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania zarzuciła Prezesowi UOKiK błędne ustalenie okoliczności faktycznych w zakresie jej roli w obrocie koszulkami męskimi z krótkim rękawem „Deluxe cropp”, a w konsekwencji – nieprawidłowe zastosowanie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Strona podniosła mianowicie, że nie jest producentem koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp”, a zatem nie jest - w świetle art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów – podmiotem, na który może być nałożona przewidziana w tym przepisie kara pieniężna, ponieważ zgodnie z tym przepisem odpowiedzialnością materialną za wprowadzenie na rynek produktu niebezpiecznego może być obciążony jedynie producent produktu. W przypadku koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp” podmiotem tym jest przedsiębiorca z Bangladeszu – DIP KNITWEAR LTD.

Argument strony postępowania należy uznać za bezpodstawny. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów wprowadza własne definicje pojęć „producent” i „dystrybutor”, które różnią się zarówno od ich potocznego, jak i słownikowego rozumienia. W świetle art. 3 tej ustawy producent to nie tylko wytwórca produktu, ale również importer, czy przedsiębiorca uczestniczący

w dowolnym etapie dostarczania produktu, którego działalność może mieć wpływ na właściwości produktu związane z jego bezpieczeństwem. Tak szerokie ujęcie definicji „producenta” pozwala na objęcie zakresem ustawy możliwie jak największej liczby podmiotów, którym będzie można przypisać odpowiedzialność za bezpieczeństwo produktu w celu umożliwienia Prezesowi UOKiK sprawowania pełnego nadzoru rynku oraz ochrony zbiorowych interesów konsumentów. Jak wynika z akt sprawy oraz wniosku będącego przedmiotem niniejszego rozstrzygnięcia, koszulki męskie z krótkim rękawem „Deluxe cropp” zostały przez stronę postępowania zakupione w Bangladeszu, co potwierdza faktura nr LPP/170/10 z dnia 4 listopada 2011 r. Powyższe ustalenie, którego nie kwestionuje strona postępowania, pozwala na zastosowanie do strony postępowania definicji producenta, zawartej w art. 3 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym za producenta produktu może być uznany przedstawiciel wytwórcy, a jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela – importer produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Nie ulega wątpliwości, że wytwórca koszulek, którym według oświadczenia strony postępowania jest przedsiębiorca z Bangladeszu, nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej ani na terenie państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA). Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika również, aby ów wytwórca posiadał wyznaczonego przedstawiciela. Należy zatem przyjąć, że strona postępowania jest importerm kwestionowanych koszulek, co oznacza, że może być uznana za producenta tych produktów w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a w konsekwencji – jest podmiotem legitymowanym do nałożenia kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niebezpiecznego. Z kolei okoliczność, że koszulki męskie z krótkim rękawem „Deluxe cropp” nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa została ustalona w oparciu o wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych przez Specjalistyczne Laboratorium Produktów Włókienniczych i Analizy Instrumentalnej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z siedzibą w Łodzi, których strona postępowania również nie kwestionowała. Wyjaśnienia strony postępowania, że nie miała wpływu na proces produkcji koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp”, w związku z czym nie można jej przypisać odpowiedzialności za bezpieczeństwo tych produktów, nie przekonują Prezesa UOKiK. Strona postępowania jest bowiem podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą w sposób zawodowy, a jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny, od profesjonalisty można oczekiwać znajomości i przestrzegania obowiązujących przepisów dotyczących dziedziny prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Co więcej, z wypełnienia powyższego obowiązku nie zwalniają przedsiębiorcy nawet zapewnienia wytwórcy co do bezpieczeństwa tego produktu (wyrok z dnia 8 kwietnia 2010 r., VI Sa/Wa 58/10).

Równie chybiony jest zarzut strony postępowania, iż ustalenie korzyści majątkowej osiągniętej ze sprzedaży koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp”, nastąpiło w oderwaniu od kosztów jej osiągnięcia, co sprawiło, że wysokość kary nałożonej w odniesieniu do tak obliczonej wartości jest arbitralna i niezwykle dotkliwa. Prezes UOKiK pragnie na wstępie zauważyć, że ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie przewiduje zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość nakładanej przez organ nadzoru kary pieniężnej. Co więcej, samo wymierzenie tej dolegliwości jest fakultatywne, o czym świadczy zawarte w art. 33a ust. 2 sformułowanie „organ nadzoru może nałożyć na producenta lub dystrybutora karę pieniężną”. Oznacza to, że nałożenie kary pieniężnej, jak i ustalenie jej wysokości odbywa się w ramach tzw. uznania administracyjnego, które daje organowi możliwość wyboru konsekwencji prawnych przy ustalonym w sposób wyczerpujący i szczegółowy stanie faktycznym. Podkreślił to Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 2 lutego 1996 r. stwierdził, że decyzja wydana w warunkach uznania administracyjnego nie może być decyzją dowolną, ale musi wynikać z wszechstronnego i dogłębnego rozważenia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy (II SA 2875/95). Jednocześnie, z uwagi na brak ustalonych reguł postępowania, przy tego typu orzeczeniach organ administracji jest ograniczony treścią swoich wcześniejszych decyzji, wydanych w innych, podobnych sprawach indywidualnych, a sytuacją pożądaną jest przyjęcie przez organ obiektywnych kryteriów przy rozstrzyganiu spraw określonego rodzaju i stosowanie ich w równym stopniu do każdej z nich (np. wyrok NSA z dnia 29 stycznia 1998 r., II SA 1576/97). Pojęcie „korzyść majątkowa” zostało wprowadzone jako jedno z kryteriów, które Prezes UOKiK bierze pod uwagę przy szacowaniu kary pieniężnej. Wartość ta jest obliczana według określonego wzoru (iloczyn liczby produktów sprzedanych oraz ceny sprzedaży, ewentualnie średniej ceny sprzedaży, jeżeli przedsiębiorca stosował różne ceny) i obowiązuje we wszystkich postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Jak zauważyła strona postępowania, pojęcie to nie odpowiada rzeczywistemu zyskowi, uwzględniającemu koszty uzyskania tejże korzyści. Prawo organu nadzoru do takiego, odmiennego od ekonomicznego, zdefiniowania pojęcia „korzyść majątkowa”, wynika i mieści się w ramach uznania administracyjnego. Jednocześnie, stanowi próbę takiego sformułowania tego kryterium, aby jego obliczenie nie było związane z nadmiernymi trudnościami. Prezes UOKiK zdefiniował pojęcie „korzyści majątkowej osiągniętej ze sprzedaży produktu” dla celów prowadzonych przez siebie postępowań i z uwzględnieniem danych, które w toku tych postępowań ma możliwość ustalić. W opinii Prezesa UOKiK, badanie rzeczywistych kosztów wypracowania zysku (np. kosztów transportu, wynagrodzenia pracowników, itd.) byłoby z różnych powodów trudne, czasochłonne, a niekiedy nawet niemożliwe (np. z uwagi na tajemnicę przedsiębiorstwa, ochronę danych osobowych). Należy mieć na uwadze, że kara nakładana przez Prezesa UOKiK ma do

spełnienia określone funkcje: powinna stanowić pewną dolegliwość dla przedsiębiorcy za wprowadzenie na rynek produktu niebezpiecznego, a dodatkowo ma go skłonić do przestrzegania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów. Ponieważ działania Prezesa UOKiK są ukierunkowane na ochronę bezpieczeństwa i zbiorowych interesów konsumentów, ustalenie rzeczywistego zysku wypracowanego przez przedsiębiorcę ze sprzedaży produktu niebezpiecznego nie jest warunkiem niezbędnym do tego, aby powyższe cele zostały osiągnięte. Ponadto, mając na uwadze fakt, że zgodnie z ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów, kara pieniężna za czyn, którego dopuściła się strona postępowania, może wynieść do 100 000 zł, wysokość kary nałożonej na stronę postępowania nie jest duża. Należy również zauważyć, że korzyść majątkowa stanowi tylko jedno z wielu kryteriów, które Prezes UOKiK bierze pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej i nie należy jej traktować jako podstawowego punktu odniesienia. Prawidłowość przyjętego przez Prezesa UOKiK rozwiązania przy ustalaniu wysokości kary została potwierdzona m. in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2011 r., sygn. akt: VI SA/Wa 2423/10, w którym stwierdzono, że *„cywilistyczne rozumienie pojęcia korzyści majątkowej na tle tego rodzaju spraw byłoby nieracjonalne, gdyż każdorazowo prowadziłyby do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, powyższe zaś wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”*.

Prezes UOKiK pragnie również wyjaśnić, że możliwość nałożenia kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niebezpiecznego nie jest uzależniona od podjęcia przez przedsiębiorcę współpracy z organem nadzoru. Przesłanką konieczną do nałożenia tej kary jest ustalenie, że producent wprowadził na rynek produkt, który nie jest bezpieczny, a z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpatrywanym przypadku. Natomiast decyzja, czy w takich warunkach nałożyć karę, należy do Prezesa UOKiK. Twierdzenie strony, że na żadnym etapie postępowania nie unikała współpracy z organem nadzoru, nie stanowi zatem argumentu uzasadniającego uchylenie tej kary. Ponadto, Prezes UOKiK nie stwierdził, że strona postępowania w ogóle nie podjęła współpracy z organem nadzoru, ale że nie była to współpraca pełna. Nie można bowiem pomijać faktu, że w wyznaczonym terminie strona postępowania nie przekazała wymaganych dowodów w postaci oświadczeń kierowników sklepów oraz faktur potwierdzających sprzedaż koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp” za granicę. Należy również zauważyć, że od momentu odebrania przez stronę postępowania pisma organu nadzoru, wzywającego ją do przedstawienia tych dowodów (30 sierpnia 2011 r.) do dnia wydania decyzji minęły ponad trzy tygodnie. W tym czasie strona nie tylko nie przekazała wymaganych dokumentów, ale nie zwróciła się również z prośbą o przedłużenie wyznaczonego terminu, nie poinformowała, że zbieranie brakujących dowodów może się z różnych powodów przedłużyć. W opinii Prezesa UOKiK istniały zatem wszelkie podstawy, aby stwierdzić, że strona nie wywiązuje się w pełni z obowiązku

współpracy z organem nadzoru, czego konsekwencją było nakazanie stronie postępowania natychmiastowego wycofania koszulek z rynku. Należy też podkreślić, że pismo z dowodami zostało wysłane już po wydaniu przez Prezesa UOKiK decyzji nr DNR-1/61/2011 z dnia 23 września 2011 r. i wbrew temu, co twierdzi strona – nie zawiera wszystkich brakujących dowodów. Analiza nadesłanych oświadczeń i faktur wykazała bowiem, że Prezes UOKiK nie dysponuje w dalszym ciągu dowodami potwierdzającymi, że żaden sklep firmowy nie posiada w swojej ofercie koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp”. Oznacza to, że przekazanie tych dokumentów w terminie nie zmieniłoby znacząco stanu faktycznego i nadal istniałyby podstawy do nałożenia na stronę postępowania obowiązku określonego w art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Na marginesie należy zauważyć, że w toku postępowania administracyjnego strona oświadczyła, że nie jest w stanie wygenerować dokumentu wskazującego na zerowy stan magazynowy koszulek męskich z krótkim rękawem „Deluxe cropp” (pismo z dnia 20 lipca 2011 r.) i przekazała jedynie wydruk mający potwierdzić wycofanie ze sklepów 23 egzemplarzy.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania nie przedstawiła żadnych argumentów ani dowodów, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji. Jednocześnie zwrócić uwagę należy, iż w zaskarżonej decyzji organ nadzoru precyzyjnie wskazał zarówno okoliczności obciążające stronę postępowania, jak i łagodzące wysokość nałożonej kary (m.in. fakt, że było to pierwsze naruszenie przez stronę przepisów dotyczących ogólnego bezpieczeństwa) Nałożony na stronę postępowania obowiązek, którego celem jest ochrona zdrowia i życia konsumentów, jak również stosunkowo niewygórowana kara pieniężna w stosunku do ilości produktów wprowadzonych na rynek (4637), nie mogą być w tych okolicznościach uznane za bezzasadne. Biorąc pod uwagę powyższe, jak również zgromadzony materiał dowodowy oraz okoliczności sprawy, Prezes UOKiK uznał, iż zarówno nałożony obowiązek, jak i kara pieniężna są adekwatne do stwierdzonych naruszeń, spełnią swój skutek prewencyjny i skłonią przedsiębiorcę do nienaruszania w przyszłości przepisów z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego oraz uwzględnieniu okoliczności wskazanych przez stronę w toku postępowania odwoławczego, zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia uznał, że decyzja nr DNR-1/61/2011 z dnia 23 września 2011 r. w zaskarżonym zakresie była prawidłowa, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylecia.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Nadzoru Rynku
Anna Mazurak

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Otrzymuje:

Pan Wojciech Gierszewski – pełnomocnik LPP Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku
ul. Łąkowa 39/44
80-769 Gdańsk